

Kaktüsler DE ÇİÇEK AÇAR MI?

M. KIRLANGIÇ

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

KAKTÜSLER DE ÇİÇEK AÇAR MI ?

Küçük ama güzel bir Anadolu şehrinin orta halli bir semtinde, bahçesinde meyve ağaçları, pencere önleri çiçeklerle bezeli şirin bir evinde, ışıkların açılıp perdelerin kapatılmasının birkaç dakika sonrasında kıyametler kopmuştu. Üç çocuklu bir ailenin en küçüğüdü Eda. Abisi üniversiteyi kazanıp, büyük şehre gideli daha bir yıl olmamıştı. Onun gidişine çok itiraz edememiş, etse de bir faydası olmayacağını bildiğinden, ablasına sarılmış, gözyaşlarını gizlemişti. Biliyordu ki, abisi ona kıyamaz, ağlamasına dayanamazdı. Abisi bu üniversiteye girebilmek için gece gündüz çalışmış, sınavlara hazırlanmıştı. Mevzu eğitim olunca akan sular dururdu. Annesi Rabia Hanım çocuklarını okutabilmek için bir başına yıllarca çalışıp çabalamıştı. Hala da öyleydi. Eda babasını hiç görmemişti. Eda daha çok küçükken, bir iş kazasında kaybetmişti eşini Rabia Hanım. O gün bu gündür hem annesi hem babasıydı çocuklarının. Eda birkaç eski fotoğraftan hatırlıyordu babasını. Özledikçe onlu günlerin hikayelerini dinlerdi ablasından. Bahçedeki çardakta kucağına oturur, yıldızları seyrederdi ablası dünyanın en güzel masalını anlatırken. Bir yıldız seçerdi kendine en parlağından. O yıldızda bir dünya kurar, dinlediği masalı yaşardı. Doğduğunda babasının mutluluktan ağladığını anlatırlardı ona. kalbi yumuşar, koltukları kabarırdı. 'Sadece benim doğumumda ağladı değil mi anne?' der, yüz bininci kez dinlediği anıyı yüz bininci kez teyit ettirirdi. Tekne kazıntısıydı, son beşikti, babasının tüm aileye emanetiydi. Eda elbebek gülbebek büyütülmüş, bir dediği iki edilmemişti. Çok sevilmişti, hem de çok... Yaramazlıkları görmezden gelinir, ne isterse olurdu. Peki ya şimdi! Ne demekti ablası evden gidecek? Eda'yı bırakıp gidecek! Hem de başka bir ülkeye! Ne münasebet! Çıldırıyordu Eda, akli almıyordu. Neden? Nasıl? Hiçbirini düşünmüyor sadece isyan ediyordu. Onu ilgilendiren şey ablasından ayrı kalacak olmasıydı sadece. İhtimali bile düşünülemezdi. Sormuyor, dinlemiyor, düşünemiyor sadece isyan ediyordu."Hayır!" dedi. "Müsaade etmem, gidemezsin." Ablası ve annesinin sadece sesini duyuyor, ne dediklerini anlamıyordu. Ağlamaya başladı. Bu Eda'nın son silahıydı. Kapıyı hızla açıp bahçeye çıkarken, "Sakın gelmeyin peşimden!" dedi ikisine de. Bahçe kapısından çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Burnundan soluyor, duyduklarının şaka olması için dua ediyordu. Karşıdan annesinin elinden tutmuş gelen Leyla'yı gördü. "Off" dedi... "Yılanın sevmediği ot" dedi... Devamını getirmede. Anlaşamıyordu Leyla ile. Gıcıkta bir kere, kibirliydi, herşeyi ben bilirim havasındaydı, daha ne olsun. Sevilmemek için bir sürü sebebi vardı Eda'ya göre. Hızla yolunu değiştirip eve döndü. Zaten gidecek başka yeri de yoktu. Bahçe kapısının açıldığını duyunca içi rahatladı Rabia Hanım'ın. Dilara'ya dönüp, usulca "Döndü" dedi. "Üstüne gitmeyelim." demişti ablası. "Biraz sakinleşsin, yarın konuşuruz."

Sabah uyandığında gözlerinin şişmiş olduğunu fark etti Eda, ki bu çok sık olmazdı. “Ağlamaktan tabii!” dedi hırçın bir sesle. Yüzünü yıkayıp bahçeye çıktı. Annesi kahvaltayı çardakta hazırlamıştı. Kimseyle konuşmadan sütünü içti, kahvaltısını yaptı. Ablası kalktı, içeri gitti. Biraz sonra hazırlanmış vaziyette bir elinde bavulu, bir elinde kaktüs saksısı ile çıktı evden. Eda’nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Kalakaldı öylece. “Ne yani! Hemen mi?” diyebilirdi sadece. Mühendisti Dilara. Bir yıl önce mezun olmuş, fakat gönlünce bir işe girmek kısmet olmamıştı. Okuldan sonra boş durmamış, yabancı dil eğitimi almıştı. Arnavutluk'ta yaşayan dayısı Dilara’ya orada iş bulmuş, bütün resmi/gayri resmi prosedürleri o ayarlamıştı. Annesi Rabia Hanım da kardeşine güvenip ikna olmuştu bu işe. Öyle ya, boşuna mı okutmuştu bunca yıl ilk göz ağrısını... Ayrılık fikri canını yaksa da evladının geleceği söz konusuydu. Vereceği tepkiyi tahmin ettiklerinden dolayı son ana kadar söylememişlerdi Eda’ya. Nasıl söylesinlerdi? Ablasından ayrı bir gün bile geçirmemişti. Büyük bir sevgiyle bağlıydı ablasına. Annesi hep çalışmak zorunda olduğundan ablası büyütmişti Eda’yı. Yedirmiş, içirmiş, kucağında uyutmuş, masallar anlatmış, şarkılar söylemiş, dualar ettirmişti. Bildiği her şeyi O öğretmişti. Şimdi nasıl olacaktı hayatı? Eda bavulu görünce anladı durumun ciddiyetini. Bu ayrılıktan kaçış yoktu. Dilara kardeşini bağına bastı. “Bir yıl..” dedi. “Dayanamaz mısın? Benim için...” Sözlere boğazında düğümlendi. Elindeki saksıyı uzatırken titreyen sesiyle,

- Bu kaktüse ben gelinceye kadar bakar mısın?

- Hayır! dedi Eda. Beni bırakıp giderken bir çiçekle teselli olmamı mı bekliyorsun?

- Yoo! Teselli olmanı değil, seninle birlikte büyüdüğünü görmek istiyorum.

Ablasının elinden aldığı saksıyı öylece masaya bıraktı. Şu an hiçbir şeyin önemi yoktu Eda için. Ablasının O’nu nasıl bırakıp gidiyor olduğunu anlamaya çalışıyor, fakat anlam veremiyordu. Sanıyordu ki, sevgi sadece yan yanayken, birlikteyken gerçektir. Eksik, yarım, yalnız ve onsuz kalmaktan çok korkuyor, yaşayamayacağını sanıyordu. Fakat kalbiyle sevmenin mesafeleri ortadan kaldırılabileceğini, ayrılıkların bir vazgeçiş, terkediş olmadığını elbet öğrenecekti. “Her gün arayacağım sizi” dedi Dilara. “Her gün konuşacağız, ödevlerini birlikte yapacağız. Okulda onları, arkadaşlarıyla neler yaptığını anlatacaksın bana tamam mı?” dedi. “Bakarız.” dedi Eda. Acısını kızgınlığının ardına gizlemeye çalışıyordu. Son bir kez hışımla sarıldı ablasına. O anı sihirli bir şişeye doldurup boynuna asabilmeyi ne çok istemişti. Ablasını her özlediğinde şişeyi açıp, tekrar tekrar sarılabileseydi keşke. Oysa sihirlerin sadece masalarda olduğunu bilecek kadar büyümüşü. Ne kadar evin en küçüğü olsa da, 13 yaşında kocaman bir kızdı. İsyanını ve çılgınlığını içine bastırıp, doyasıya sarıldı ablasına. “Kaktüsüme iyi bak.” dedi Dilara. “Büyüsün, çiçeklensin.” Annesiyle vedalaşıp, kendini bekleyen taksiye binip, havaalanının yolunu tuttu. Kalbinin yarısını ardında bırakmıştı.

Dilara'nın gidişinin üstünden haftalar geçmişti. Eda yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Gündüzleri Eda okulda, annesi işte oluyor, akşama doğru evde buluşup yemek hazırlıyorlardı. Gün içinde olanları anlatıp muhabbet ediyorlar, uzaktaki ablası ve abisi ile görüşüp hasret gideriyorlar, uyumadan önce kitap okuyor, dualar ediyorlardı. Ne kadar oyalanıyor görünse de ablasının yokluğu çok üzüyordu Eda'yı. Onunla geçen her anı özlüyordu. Birlikte keyif çattıkları bahçe vakitlerini, dizinde daldığı uykuları, ona odasını toplatmayı bile özlüyordu. Mayıs yağmuru yağıyordu. Eda pencereden dışarıyı seyrederken aklına birden ablasının ona bıraktığı kaktüsü geldi. "Aman Allah'ım! Nasıl da unuttum, bunca zamandır hiç aklıma gelmedi..." diye söylenerek annesine koştu.

- Anne kaktüsüm nerdee?!

Rabia Hanım gülümseyerek mutfak kapısından uzattı başını.

- Nihayet aklına geldi şaşkın, dedi.

Eda'nın telaşına, korkusu ve pişmanlığı karışıyordu.

- Nasıl unuttum anne? Neden hiç hatırlatmadın bana. Onu büyütecektim ben, ablama söz vermiştim, dedi.

Rabia Hanım daha fazla dayanamadı kızının üzülmüne.

- Kaktüsün güvende. Sen görevi devralıncaya kadar bakımını ben üstlenmiştim. Balkonda kadifelerimin yanında, dedi.

Eda balkona koşup kaktüsü kucığına aldı.

"Ablam gelene kadar büyüteceğim seni" dedi. "Çiçeklerin bile olacak, göreceksin." Aslında daha önce hiç çiçek yetiştirmemiş, kaktüslerin çiçek açtığını bile görmemişti. Ama ablası söylediye olurdu, olmalıydı. Çünkü o bilirdi her şeyi. Eda'nın kalbi yeniden heyecanla çarpıyordu. Her sabah uyanır uyanmaz, okuldan döner dönmez kaktüsün yanına koşuyor, vakti geldikçe suluyordu. Aylar geçiyor, bahçedeki tüm bitkiler rengarenk çiçek açıyor, kaktüs hâlâ bekliyordu. Eda aksini iddia etse de zaman çok çabuk geçiyordu. Günleri okul ve ev arasında geçiyor, arkadaşlarıyla oynuyor, annesine ev işlerinde yardımcı oluyor, derslerine daha çok çalışıyor, odasını kendisi topluyordu. Günler ayları kovalıyor, Eda ablasını daha çok özlüyordu. Fakat kaktüsü çiçek açmıyordu. Sonbahar geçiyor, hava soğuyordu.

- Kış geliyor anne, dedi Eda. Kaktüsüm de solarsa diğer çiçeklerimiz gibi. Hem de hiç çiçek açmadan! Neden sanki? Sevmedim mi onu? İyi bakamadım mı? Beceremedim mi anne? dedi üzgün sesiyle.

- Hayır kızım, dedi annesi, çok güzel bakıyorsun. Suyu, güneşi, toprağıyla herşeyiyle çok güzel ilgilendin. Tek bir eksiğin var kızım dedi, saçlarını okşarken.

Başını yasladığı omzundan kaldırıp gözlerine baktı annesinin.

- Sabretmelisin! dedi Rabia Hanım.

- Ediyorum ya! Yaz boyu bekledim, bir kere bile açmadı.

- Çiçeğine bakarken, ümidini kesmeden, inancını yitirmeden daha çok sabretmelisin.
- Kış geldi anne, dedi Eda. Tüm çiçekler soldu. Kaktüs de solacak. Ablam gelince üzülmez mi? Eda bir çiçeğe bakamamış demez mi?

Gülümsedi annesi, "Hâlâ sabırsızsın" dedi. Bir sabah uyanıp, pencereden baktığında kocaman bir çığlık attı Eda. Evet kar yağmıştı. Kış bastırılmış, yılın ilk karı gece boyu yağmıştı. Aceleyle kahvaltısını yapıp, arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıktı. Kar demek, çılgınca eğlenmek demektir. Birkaç gün sonra çalan telefon sesiyle uyandı uykusundan. Hemen açtı. Telefonun diğer ucundaki ablasıydı ve yılbaşı tatilinde eve döneceğini söylüyordu. Eda duramıyordu yerinde. Kalbinde çiçekler açıyor, kelebekler uçuşuyordu. Annesinin işten dönmesini beklerken, bir yandan da ablasıyla birlikte yapacaklarını listeliyordu. Akşam üstü olmuş, kapı çalınmıştı. İşten dönen annesini kapıda karşılayıp boynuna atıldı. "Ablam geliyormuş annecim! Hem de bu tatilde!" dedi. Neşe içinde eve girdiler. Beklerken öyle hissettirmese de, zaman hızlıydı, çabuk geçiyordu. Ve nihayet tatil başlamıştı. O gün yine erkenden uyanıp annesinin yanına koştu Eda. Ablası gittiğinden beri kendiliğinden uyanıyordu. Annesi yorulmasın diye erkenden kalkıyordu. Başka birçok değişiklik gibi bunun da farkında değildi. Ama annesi görüyor, kalbi ısınıyordu. Fırında börekler, ocakta Dilara'nın en sevdiği yemekler pişiyordu. Dışarısı kış, içerisi sıcacıktı. Alelacele kahvaltı yaptılar. Ablası, söylediğine göre akşamüstü evde olacaktı. Eda odasına yöneldi. Güzelce giyinip, saçlarını örecek, odasını ablasının yaptığı gibi düzenleyecek sonra annesiyle birlikte onu beklemeye koyulacaktı. Gittiğinde bahar henüz gelmişti. Aradan kocaman 11 ay geçti. Neredeyse bir yıl. "Acaba değişmiş midir?" dedi içinden. "Yok canım daha neler" dedi. O hâlâ ve hep çok sevdiği, çok özlediği ablasıydı ve şimdi eve dönüyordu. Odasına girmesiyle çığlığı basması bir oldu.

- Anne! koş anne çabuk kooş!!!

Rabia Hanım ıslak ellerini mutfak önlüğüne silerek odaya girdi.

- Noldu kızım? Neyin var?

Eda mutluluktan ağlıyor, gördüğünün gerçek olduğuna inanmaya çalışıyordu.

-Açmış anne! dedi. Kaktüsüm büyümüş, çiçek açmış!

Annesi gözleri nemli, yüzündeki masum tebessümle Eda'yı izliyordu. Eda tanıdığı bu ifadeyi. Rabia hanım ne zaman çocuklarıyla gurur duysa, emanetlerine iyi bakabilmek, yetiştirebilmek için sarf ettiği gayretin, her vakit, her an ettiği duaların semeresini izlerken takınırdı bu ifadeyi. Binbir çeşit şükür sıralanırdı dilinde, kimse duymazdı Rabbinden başka. Kapının çalınmasıyla irkildiler. Kimdi gelen? Vakıt çok erkendi daha. Rabia Hanım kapıyı açtı.

Dilara ve Enes soğuktan kızarmış burunlarıyla gülümsüyorlardı. İçeri geçip sevinçle birbirlerine sarıldılar. Eda kaktüsünü ablasına götürüp, usulca kucağına bıraktı. Dilara hayranlıkla Eda'yı izliyordu. Eda durulmuş, sakinleşmiş, uslanmıştı.

- Büyümüşsünüz tatlım, dedi. Birlikte ne kadar da güzel büyümüşsünüz!

- Gittiğinden beri çabalıyorum abla. Yaz boyu bütün bitkiler çiçeklendi ama kaktüsüm açmadı. Meğer senin gelmeni bekliyormuş, dedi.

O sırada Rabia Hanım mutfakta sofrayı hazırlıyor, Enes ise ona yardım ederken bir yandan da okulunu anlatıyordu. Dilara, Eda'yı şefkatle elinden tutup yanına oturttu.

- Hayır tatlım, dedi. Beni değil kışın gelmesini, karın yağmasını bekledi. Diğer bitkiler, baharla çiçeklenip yaz boyu gözlerimizi şenlendirirken, kaktüslerin karakışı görüp, soğuğu hissetmesi gerekir. Ancak o zaman çiçeklenirler. Diğer bitkileri solduran, kurutan soğuk hava, kaktüsü güçlendirir. Onun güzel çiçeklerini de ancak bıkmadan, usanmadan; ümidini yitirmeden sabırla bekleyenler görebilir, dedi.

Eda şimdi anlıyordu annesinin söylediklerini. Evet kaktüsü sevmişti. Suyunu toprağını vermiş, onunla birlikte sabretmişti her bir şeye.

- Kaktüsler yılda bir kez açar, dedi Dilara. Sabredip kışı geçirdikten sonra. Ama sen tatlım, sen... her zorlukta daha da güçlenecek, her tökezlediğinde yeniden doğrulacak, çabaladıkça kazanacak, sabrettikçe büyüyüp, çiçekleneceksin...

Mutfaktan annesi en zarif, naif, cefakar ama sevgi dolu tonuyla sesleniyordu:

- Kızlar, yemek hazır!!